

**NAINEN
NAINEN
JA
VEITSI
VEITSI**

GU BYEONG-MO

BAZAR

GU BYEONG-MO

**NAINEN
NAINEN
JA
VEITSI
VEITSI**

Suomentanut Taru Salminen

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Taru Salminen
Koreankielinen alkuteos 피고리

© 2013 by Gu Byeong-mo

This book is published with the support of
the Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea).

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-344-9

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

No siis perjantai-illan metrossa on aina tällaista. Kiihtymistä edes paperinmentävästä raosta tuntemattomien kehojen välissä, kehojen, jotka ovat liimautuneet kiinni toisiinsa kuin nilviäiset imukuppeineen. Helpotusta siitä, että viiden päivän uurastus on päättynyt, vaikka hengitystä on pakko pidättää aina, kun joku avaa suunsa tai hönkäisee ja rasvaisen lihan, valkosipulin ja viinan haju leviää metrovaunuun. Hetki, jona eksistentiaalinen epävarmuus siitä, nouseeko metron ensi vuonna, ensi kuussa tai edes ensi viikolla tähän aikaan, hälvenee edes hetkeksi. Seuraavalla asemalla ovet aukeavat, ulos vyöryy työläisten virta ja hän astuu sisään – sisään väsyneiden ja tuskaisten kasvojen kiihkeään toiveeseen päästä äkkiä kotiin ja heittää märän rätin kaltaiset ruumiinsa patjalle.

Nainen on pukeutunut hillittyyn, kukalliseen puseeroon, mustiin suoriin housuihin ja khakinväriseen pellavatakkiin. Päässään hänellä on norsunluunvärinen

huopahattu, joka peittää hänen tuhkanväriset hiuksensa. Hän kantaa käsivarrellaan keskikokoista ruskeaa Bostonlaukkua, jossa on lyhyet kantokahvat. Nainen on oikeasti kuusikymmentäviisivuotias, mutta kasvoryppyjen määrä ja syvyys saavat hänet näyttämään lähes kahdeksankymppiseltä. Hänen olemuksensa ja eleensä eivät ole niin erikoisia, että ne piirtyisivät ihmisten mieleen. Mikäli ihmiset kiinnittävät sekuntia enemmän huomiota yhteen metron lukuisista vanhuksista, se johtuu yleensä siitä, että vanhus tönii seisovien ihmisten olkapäitä etsiessään poisheitettyjä sanomalehtiä vaunun ylähyllyltä, sylissään vaunu vaunulta keräämänsä läjä lehtiä. Tai siitä, että vaunuun astuu vanha nainen violettipilkullisissa haaremihousuissa ja kumisissa kengissä, laskee inkivääriltä ja juuri puristetulta seesamiöljyltä tuoksuvan valtaavan nyytin keskelle lattiaa selvästi häiritäkseen ihmisten kulkua ja lysähtää voihkien sen viereen, jolloin lopulta joku, joka näyttää itsekin pyörtyvän hetkenä minä hyvänsä, luovuttaa paikkansa vanhukselle. Ihmiset eivät myöskään pysty irrottamaan katsettaan pastelliseen lyhyeen jakkupukuun pukeutuneesta vanhasta naisesta, joka on punannut huulensa, rajannut syvät silmänsä vapisevalla kädellä, yrittänyt kömpelösti peittää maksaläikkänsä valkoisella puuterilla ja jonka suorat, valkoiset, kauniisti kammatut hiukset laskeutuvat vyötärölle saakka vanhoilla naisilla tavallisen lyhyen permanentin sijaan.

Ensiksi mainitut kaksi vanhustyyppiä ärsyttävät ihmisiä pelkällä olemassaolollaan, kun taas viimeksi mainittu hämmentää ihmisiä todellisuuteen sopimattomalla olemuksellaan. Kaikki ovat kyllä samanlaisia siinä mielessä, että kehenkään ei haluta suuremmin sotkeutua.

Siinä mielessä hän on sivistyneen, kunnioitettavan vanhan rouvan perikuva. Hän suuntaa suoraan jo täysille inva- ja vanhuspaikoille sen sijaan, että voihkisi selkä kumarassa tangosta kiinni pitäen. Hän ei taivastele suureen ääneen nykynuoria. Hänen vaatetuksensa on sopiva tavalliselle, keskiluokkaiselle vanhukselle: ei liian vaatimatonta muttei huomiota herättäväkään, ei luksusta päästä varpaisiin muttei nukkavieruakaan, vaan vaatekappaleita, joita voi löytää Dongdaemunin ostoskoristeista tai talven alennusmyynnistä tavaratalon ylimmästä kerroksesta. Hän ei metelöi juovuksissa punakoin kasvoin retkeilytakki päällään ja urheilutarvikkeilla pöyhkeillen. Hän on kuin jonkin elokuvan kahdeskymmenes avustaja, joka sulautuu luontevasti kohtaukseen kuin kohtaukseen ikään kuin olisi aina ollut siellä. Hän antaa myös vaikutelman eläkeläisestä, joka viettää jäljellä olevat vuotensa syvälle juurtuneen säästäväisyytensä avulla; eläkeläisestä, joka on lähettänyt jälkikasvunsa maailmalle ja jonka kasvoilla ei ole häivähdystäkään lastenlapsien kaitsemisen aiheuttamasta väsymyksestä. Ihmiset kyyristävät tungoksessa selkäänsä ja kuulokkeet

korvissaan, silmät tiukasti puhelimen näytöllä unohtavat pian, astuiko eräs vanhus heidän keskuuteensa vai ei. He poistavat hänet tietoisuudestaan kuin kierrätykseen menevän jätteenpaperin. Tai ehkeivät he olleet tietoisia hänestä alun perinkään.

Seuraavalla pysäkillä kävelykeppiin tukeutuva vanhus nousee ylös rykien limaa niin ankarasti, että kuulostaa siltä kuin hän yskisi sisuskalunsa ulos. Nainen sujahtaa istumaan tyhjälle paikalle. Hän painaa hattunsa lipan alas ja ottaa laukustaan keinonahkakantisen, vetoketjulla varustetun Raamatun. Suurennuslasin avulla Raamattua tihrustava vanhus ei ole metrossa mitenkään erikoinen tai tuore näky. Kukaan ei välitä siitä, kunhan ei tartu tuntemattomia käsivarresta julistaen, että Jeesukseen uskovat pääsevät taivaaseen ja ei-uskovat joutuvat helvettiin. On tavallista, että kun kuolinuutisia alkaa kantautua kaikkialta lähipiiristä, vanhukset turvautuvat Jumalaan ja alkavat lukea Raamattua tai buddhalaisia pyhiä kirjoituksia. Suuremman älyllisesti viehättävän vaikutuksen tekisivät Kungfutsen tai Mengzin kirjoitukset tai jos kirjan selkämyksessä lukisi Platon tai Pääoma tai Hegel, Kant tai Spinoza, ihmiset tuijottaisivat häntä hämmästyneinä epäillen, mahtaako vanha nainen todella ymmärtää lukemansa.

Hän ei siis herätä minkäänlaista huomiota, vaan so- lahtaa vaivatta yhteiskunnan määrittelemään muottiin

– jolla ei ole todellisen keskimääräisyyden kanssa mitään tekemistä – koska hän ei ole olemukseltaan ärsyttävä eikä erikoinen. Hän painaa päänsä lähelle polviaan ja on tutkivinaan luupin suurentamia kirjaimia, kun hän vilkaisee yhtäkkiä lasiensa yli vinosti vastapäisiä penkkejä.

Hän näkee kuuttakymmentä lähestyvän miehen seisovan ja pitävän kiinni ylhäällä roikkuvasta kahvasta. Miehen pää notkahtelee kuin tämä nuokkuisi. Miehen harmaiden hiusten latvat ovat mustat kuin värjäys olisi päässyt unohtumaan, ja hän on pukeutunut tummanruskeaan nahkatakkiin ja mustiin puvunhousuihin. Miehen ranteessa roikkuu pieni kirjekuorilaukku pullollaan erilaisia papereita ja seteleitä, joita kantavat yleensä koronkiskurien lukuun työskentelevät velanperijät, ja miehen naarmuiset, mustat Ferragamon kengät kiinnittävät huomion. Vanha nainen ei irrota katsettaan miehestä, joka huojuu edestakaisin metron liikkeiden mukaan.

Mies hätkähtää hereille hartiat nytkähtäen. Häntä kai hävettää nuokkumisensa, sillä hän tökkää sormella edessään istuvaa nuorta naista otsaan. Nainen katsoo miestä tyrmistyneenä, rypistää kulmiaan ja kääntää katseen takaisin puhelimeensa, mutta mies tökkää naista jälleen otsaan kovempaa kuin äsken. Viereiset ihmiset luulevat naista ensin miehen tyttäreksi tai miniäksi, mutta tajuaavat pian tämän vastauksista, etteivät he tunne toisiaan.

”Mitä setä oikein tekee?” Nainen kysyy mieheltä tiukasti, mutta mies alkaa sättiä naista. ”Ai setä? Että nuori heitukka kehtaatkin puhua minulle noin! Tuijotat vain kännykkääsi etkä ole huomaavinasi vanhusta.” Ihmiset lähistöllä kohahtavat. Nuori nainen sanoo matalalla äänellä: ”Niin, isoisä, olen raskaana.” Niin Raamattua lukevan rouvan kuin kaikkien muidenkin katseet kääntyvät vaistonomaisesti naisen vatsanseutuun, mutta a-linjaiseen löysään yläosaan pukeutuneesta naisesta ei pysty päättelemään, onko hänen vatsansa pyöristynyt vai ei; hänen kasvonsa tosin ovat kuivat ja pöhöttyneet ja hän on kauttaaltaan hieman turvonneen oloinen. Mies rykii kurkkuaan ja korottaa ääntään. ”Nykyajan nuoret naikkoset eivät täytä velvollisuuksiaan, eivät mene naimisiin eivätkä hanki kakaroita, mutta vetoavat raskauteensa kun siitä on heille hyötyä. Luuletko etten erota raskaana olevan vatsaa rasvaisesta mahasta, joka on ahmittu täyteen friteerattua kanaa ja sianpotkaa? Ja vaikka se olisikin totta, niin luuletko olevasi ainut tiine maailmassa? Oletko muka ainoa, joka saa lapsen?” Nainen huitaisee jokaisen lauseen välissä otsaansa törkkivän sormen pois, mutta mies ei hellitä. Nainen vilkuilee ympärilleen apua etsien, mutta vieressä röhnöttävät vanhemmat miehet teeskentelevät nukkuvaa päät eteenpäin rotkahtaneina. Nainen läimäisee miehen kättä vähän kovempaa ja huutaa: ”Miksi jätätte miehet rauhaan? Taidan

olla naisena helppo kohde vai kuinka? Minähän sanoin, että olen raskaana!” Mies vilkaisee ympärilleen, mutta kun kukaan ei näytä rientävän naisen avuksi, antaa naiselle vielä luunapin ja jatkaa: ”Itsehän sinä sitä kerjää. Valehtelet raskaudesta ja kehtaat väittää vanhemmalle ihmiselle vastaan!” Naisen takaraivo kolahtaa luunapin voimasta ikkunaan ja hän alkaa nyhkyttää, vaikkei luultavasti satuttanutkaan itseään. Lopulta reilu viisikymmentävuotias nainen, joka istuu vastapäätä, vaaleanpunaisen raskaana oleville naisille varatun istumapaikan viereisellä paikalla, nousee ja vetää miestä olkapäästä. ”Istuutukaa tuonne, hyvä herra.” Mies mutisee ja istahtaa vastahakoisesti penkille laukku sylissään, ristii käsi-vartensa ja sulkee silmänsä. Viisikymppinen nainen taputtaa nöyryytettyä nuorta naista hartioille. ”Neiti. Ei vaan siis äiti, älä itke. Mitä sinä tuollaista itket? Sinustahan tulee äiti.” Sitten nainen madaltaa ääntään ja jatkaa: ”Eivät kaikki vanhat ihmiset ole tuollaisia, joten älä ota liikaa itseesi. Eikä hän edes ole mikään vanhus, kunhan vain yrittää...” Juuri silloin kuulutus ilmoittaa seuraavan pysäkin lähestyvän ja metron vauhti hidastuu. Nuori nainen nousee ylös ja huutaa vihaisena: ”Mutta hänen kanssaanhan minä jouduin tekemisiin! Mitä väliä sillä on, etteivät kaikki ole sellaisia?”

Miehen silmät ovat kiinni, vaikka tuskinpa tämä on niin pian nukahtanut. Nuori nainen jättää vanhemman

naisen lohduttavat sanat taakseen ja astuu metrolaiturille – ehkä siksi, että hänen pitikin jäädä pysäkillä tai siksi, että hän haluaa paeta tilanteesta. Metron ovet sulkeutuvat, viisissäkymmenissä oleva nainen epäröi hetken ja istuutuu sitten nuoren naisen tyhjäksi jättämälle paikalle. Muut matkustajat mulkoilevat miestä hetken, mutta unohtavat välikohtauksen pian. Vanha nainen laskee jälleen katseensa Raamattuunsa. Hän ei tunne syyllisyyttä siitä, ettei sekaantunut välikohtaukseen, sillä hänen työssään on tärkeintä olla huomaamaton käytöksestä koruihin. Vaikka kukaan ei olisi tullut väliin, hän ei olisi silti puuttunut tilanteeseen, vaan katsellut tyynesti nuoren naisen tyrmistyneitä kasvoja ja kyyneleitä.

Viiden pysäkin jälkeen kuulutus kertoo vaihtoyhteyksistä seuraavalla asemalla, jolloin mies avaa silmänsä ja nousee. Vanha nainenkin panee Raamattunsa kassiin, sujauttaa luupin hihaansa ja nousee. Hän menee metron ovien edessä seisovan miehen taakse, ei liian lähelle mutta kuitenkin niin, ettei kukaan pääse heidän väliinsä.

Metrojuna pysähtyy ja ovet napsahtavat sihisten auki kuin paineriisinkeittimen aukaisuventtiili. Laiturin ovet eivät ole aivan metronovien kohdalla. Ihmiset tungeksivat ulos toisiaan työntäen niin kuin on tavallista asemilla, joilla voi vaihtaa toiselle metrolinjalle. Keski-ikäiset naiset nyssykät molemmissa käsissään eivät malta odottaa, että kaikki matkustajat pääsevät pois metrovaunusta,

vaan tunkevat sivuittain sisään napatakseen mahdolliset tyhjät paikat. Yhtäkkiä mies jähmettyy siihen paikkaan tarttuen rintaansa laukkukädellään. Hän tukkii oviaukon ja ihmiset tönivät häntä, kunnes hänet viimein sysätään laiturille.

”Pois tieltä!” Ihmiset yrittävät parhaansa mukaan väistää miestä, kun tämä tukkii kulkuväylän vielä metro-laiturillakin. Nuori mies urheilukassi olkapäällään kii-rehtii kohti vaihtoporttia ja yrittää kylki edellä väistää miestä, mutta koska nuorukainen on niin pitkä ja lihak-sikas, urheilukassin kulma osua täryyttää miestä päähän. ”Hups, anteeksi”, nuorukainen sanoo ja vilkaisee taak-seen, mutta mies on jo kaatunut rähmälleen maahan laukku vartalonsa alla. Nuori mies kalpenee ja vilkuilee ympärilleen kuin viestittäen, etten se minä ollut, mutta ihmiset vain ohittavat hänet huolestuneesti vilkaisten. Nekin, jotka pysähtyvät katsomaan, säilyttävät sen ver-ran etäisyyttä, ettei heidän tarvitse auttaa ja arvostelevat katseillaan nuorukaista varomattomuudesta vaatien tätä vastaamaan teostaan. Nuori mies kyykistyy pakon edes-sä miehen luokse ja kysyy innottomasti, onko tämä kun-nossa, ravistelee miestä ja tajuaa vihdoin tilanteen va-kavuuden. Vartija ja asemavirkailija juoksevat miehen luokse ja kääntävät tämän selälleen. Miehen laajentuneet pupillit tämän sinertyneillä kasvoilla ovat kuin tunnelit täynnä tiheää pimeyttä, syvää kuin sieltä jostakin sisältä

löytyisi maailman loppu. Koska mies on käännetty selälleen kasvot ylöspäin, he eivät vielä löydä siistiä viiltoa tämän nahkatakkin selkämyksessä.

* * *

Kauimmaisessa wc-kopissa hän rutistaa runsaasti wc-paperia mytyksi, pyyhkii myrkyn lyhyestä tikarista ja vetää värjäytyneen paperin alas vessanpöntöstä. Kotiin päästyään hän aikoo pujottaa leikkauskäsineet käsiinsä ja puhdistaa terästä viimeisetkin jäämät. Myrkky kuuluu kaliumsyanideihin ja lamauttaa hermoston muutamassa sekunnissa verenkiertoon pääsystä, joten sitä on käsiteltävä varoen, etenkin kun hänen kätensä ovat viime aikoina alkaneet vapista. Hän taittaa luupin kannen tikarin päälle, jolloin wc-kopin valaisimen valo taittuu linssiin metallinvärisen seinän kautta ja saa sen välkehtimään. Hän livauttaa luupin laukkuunsa ennen kuin käsiään pesevät tai puhelimesta puhuvat tytöt huomavat välkehinnän.

Hän tulee ulos wc:stä suunnaten kohti uloskäyntiä, kun hän on törmätä joukkoon miehiä, mutta välttää yhteentörmäyksen täpärästi. Oranssiin pukeutuneet pelastustyöntekijät harppovat useita portaita kerrallaan alas ja liitävät yli metroporttien. Heidän liikkeensä voima heiluttaa hänen takkinsa liepeitä.

Saatuaan työnsä päätökseen vilkkaassa paikassa hän kääntyy kulman taakse ja...

Minähän käskin olemaan hidastamatta vauhtia tai liimautumatta seiniin vaan tekemään ison ympyrän. Mitä jos vaikka törmäät vastaan tulijaan ja pudotat jotakin? Se olisi sama kuin kuuluttaisit, että tässä todisteet, olkaa hyvä ja ottakaa.

Hän muistaa nuo sanat sanoneen miehen ilmeen kuin eilisen ja piirtää mielessään mahdollisimman mutkikkaan reitin kotiin. Hän aikoo kävellä korttelin verran bussipysäkille, ottaa ensimmäisen bussin ja jäädä pois jonkin toisen metrolinjan pysäkillä mahdollisimman kaukana täältä, palata kotiin laajaa kehää, jolla tiet polveilevat kuin kämmenen viivat niin pitkään kuin jaksaa. Hän kävelee verkkaisin askelin kohti metron uloskäyntiä. Hän etenee kohti ylhäällä loistavaa pimeyttä.

Aamunkoitteessa Sarvikynsi on lähdössä ulos harmaa verryttelyasu päällään, kun Turhake herää ja tulee hänen luokseen häntää heiluttaen. Sarvikynsi silittää koiran päätä ja tajuaa, ettei ollut muistanut vaihtaa raikasta vettä eikä täyttää ruokakuppia, koska hän oli ollut niin lopen uupunut siivottuaan eilisillan jäljet.

– Odotapa kun tulet minun ikääni, kyllä sinäkin alat unohdella asioita.

Kuiva huoneilma on lähes haihduttanut veden astiasta ja kovettanut ruokakuppiin jääneet nappuloiden jämmät. Sarvikynsi heittää ne roskiin ja alkaa pestä ruokakuppia, kun hän katsoo Turhaketta ja lisää:

– Tai no, koiran iässä taidamme olla suunnilleen samanikäisiä.

Hän muistaa eläinlääkärin arvioineen viime lääkärikäynnillä, että koira olisi noin kaksitoistavuotias. Hän ei kyllä muista milloin he kävivät siellä eikä miksi, mutta

sellaiset yksityiskohdat kostuttavat aika ajoin hänen mielensä haihtuen heti pois. Hän ei muista enää tarkasti, kuinka monta vuotta sitten, mistä ja miten hän otti koiran luokseen, satoiko sinä päivänä ja kulkiko hän ohitse sateenvarjo kädessään, kun koira istui haavoittuneena pahvilaatikossa ja katsoi häntä surullisin, kostein silmin. Ehkä hän oli matkalla keikalta kotiin; keikat olivat hänelle konemaista toistoa, mutta hän oli silti vienyt jonkun hengen, joten kenties sillä hetkellä, kun hänen katseensa kohtasi jonkin elävän kanssa, jokin hetken halu kutitti hänen mantelitimakkeitaan ja sai hänet pelkäämään, että jotakin paha tapahtuu ellei hän vie koiraa mukanaan. Hän on varma ainoastaan siitä, ettei ollut hankkinut koiraa pentuna internetin eläinpalstalta eikä eläinsairaalaista. Hän oli nimennytkin koiran Turhakeeksi, koska tunsu tehneensä turhan teon tuodessaan elävän olennon kotiinsa.

– Tuletko mukaan?

Sarvikynsi kysyy, vaikka tietää vastauksen. Turhake on valinnut raukean laiskottelun jo pitkään aamulenkien sijaan.

Hän jättää koiran taakseen ja sulkee ulko-oven. Päästyään korttelin päähän häntä alkaa mietityttää, muistiko hän täyttää pestyt kupit vedellä ja ruoalla tai paniko hän ruokakupin jääkaappiin, mutta hän on ehtinyt jo liian pitkälle kääntyäkseen takaisin. Aina kun hän on

kiirehtinyt takaisin epäiltyään jättäneensä silitysraudan tai lieden päälle tai veden valumaan kylpyammeeseen, sähkö ja vesihana ovat olleet tiukasti suljettuina eikä mitään katastrofia ole koskaan tapahtunut. *Mitä sitten, jos unohdin täyttää ruokakupin. Kyse on vain parin tunnin lenkistä, ei päivien keikasta.*

* * *

Tätä nykyä hän jaksaa mennä vain metsäisen puiston terveyslähteelle saakka. Hänen harrastamansa liikuntamuodot ovat ajan myötä vähentyneet, ja hän pystyy enää hölkkäämään rauhallisesti. Puiston polkujen varrella on kyllä ulkokuntoilulaitteita kuten leuanvetotanko, stepperi ja ilmakävelylaite, mutta ne sopivat vain peruskunnon vaalimiseen eikä hän enää muista, milloin olisi viimeksi tehnyt kuntosalilla penkki-punnerruksia tai rintalihasliikkeitä.

Toki hän voisi milloin tahansa hankkia kolmen kuukauden jäsenyyden kuntosalille. Hänen luunsa ja lihaksensa kestäisivät yhä vaivatta kuntosaliharjoittelun, ja vanhempia ihmisiä näkee nykyään usein hikoilemassa saleilla. Kilometrin säteellä hänen asunnoltaan on kaksi kuntosalia, mutta niissä on vain vähän laitteita ja nekin vähät ovat vanhoja. Sitä paitsi ne ovat yhteiskuntasaleja, joissa hänen haluamansa laitteet ovat aina miesten

valtaamia, ja koko paikan tarkoituksena tuntuu olevan pikemmin kuulumisten vaihto kuin kunnan kohotus. Hän voisi tietysti lähteä Gangnamin suuntaan, jonka valtavista kerrostalokomplekseista löytyy senioreille tarkoitettuja kuntokeskuksia, mutta sellaiseen meneminen ei innosta häntä ainakaan ennen kuin hänen kehonsa on aivan lahoamistilassa. Hän itse asiassa käväisi sellaisessa kerran, mutta pahastui vastaanottotyöntekijän kysyessä suoraan kerrostalon ja asunnon numeroa aivan kuin kuntokeskus olisi varattu vain kompleksin asukkaille. Työntekijä hämmentyi tajutessaan, ettei Sarvikynsi asunut alueen kerrostaloissa eikä koko seudulla. ”Ahaa, vai niin, mistä kuulitte meistä, hyvä rouva?” Työntekijän tarkoituksena oli vain ystävällisesti kysyä, oliko joku kenties suositellut paikkaa vai oliko Sarvikynsi löytänyt sen internet-haulla, mutta Sarvikynnen korvissa se kuulosti siltä, kuin tämä olisi sanonut: ”Tämä paikka ei ole sinunlaisillesi.” Vastaanottotyöntekijä aikoi oletettavasti jatkaa selostamalla, minkälaiset harjoitteet soveltuvat ikääntyneiden lihasvoiman ylläpitämiseen ja kehittämiseen ja että Sarvikynsi oli tehnyt loistavan valinnan, sillä heillä oli tarjolla erityinen harjoitusryhmä jota ei muualla ollut, mutta Sarvikynsi oli jo kääntynyt pois ja tiuskaisut: ”En ole mikään rouva.”

Mutta nämä kaikki ovat oikeastaan tekosyitä, sillä Sarvikynnellä on toinen syy, miksi hän ei käy kuntosalilla.

Hänelle käy usein niin, että kun miesohjaaja – joka ei edes ole hänelle nimetty ohjaaja – näkee Sarvikynnen pullottavat lihakset tämän treenatessa käsipainoilla penkillä maaten, mies kysyy hämmästyneenä: ”Oletteko tosiaan yli kuusikymmentävuotias? Olen nähnyt muutamman vastaavassa kunnossa olevan vanhemman miehen, mutta kotirouvat eivät yleensä ymmärrä, miksi siinä iässä pitäisi enää treenata, kun kuukausimaksulla – joka ei ole edes kallis – voi ostaa herkkuja lastenlapsille, niin ja millaista liikuntaa olette harrastanut?” Tai muut naiset salilla kerääntyvät hänen ympärilleen hieromaan tuttavuutta ja pyytämään kahville kertoen, että yhden anoppi ei suostu liikkumaan ja toisen vanhemmat lähtevät kyllä patikointikerhon mukana patikoimaan kerran viikossa täysissä varusteissa, mutta suurin osa ajasta menee piknikviltillä istumiseen, juomiseen ja kortinpeluuseen. Kerran nuori nainen, joka juoksi hänen vieressään juoksumatolla, ojensi käyntikorttinsa ja kertoi tuottavansa erästä iltakuudelta näytettävää tv-ohjelmaa, jossa esiteltiin poikkeuksellisia ihmisiä pyytäen Sarvikynttä mukaan esittelemään lihaksikasta vartaloaan. Hän olisi voinut vastata repimällä tuottajan edessä jäsenyyskorttinsa, jossa oli vielä kolmisen viikkoa kautta jäljellä, mutta hän päätti vain olla menemättä salille enää ja vaihtoi puhelinnumeronsa välttääkseen kuntosaliohjaajansa puheluja.

VAIN YKSI MURHA ENNEN ELÄKEVUOSIA

65-vuotiaan Sarvikynnen työura alkaa lähestyä päätepestettään. Hän asuu pienessä asunnossaan Soulissa rescuekoiransa kanssa ja kamppailee yhteiskunnan odotusten kanssa, sillä hänen työnsä ei katsota sopivan ikääntyvälle naiselle. Sarvikynsi on nimittäin ammatiltaan palkkamurhaaja, ja erittäin hyvä työssään.

Neljän vuosikymmenen ajan Sarvikynsi on jahdannut ja päästänyt päiviltä huijareita, liikepomoja ja pettäviä puolisoita tekemättä yhtäkään virhettä. Viimeistä työtehtäväänsä suorittaessaan hän kuitenkin tekee yllättävän erehdyksen, jonka seurauksena Sarvikynsi vedetään mukaan täysin viattoman sivullisen ja tämän perheen elämään. Palkkamurhaajan ammatissa tunteet ovat heikkous, mutta ensimmäistä kertaa ikinä tunteet vievät voiton ja Sarvikynsi päätyy suojelemaan tuntematonta perhettä. Se ei tiedä hyvää hänen uralleen. Tai elämälleen.

Eteläkorealaisen **GU BYEONG-MON** *Nainen ja veitsi* on huikaisevan jännittävä toimintatrilleri normeista poikkeavasta palkkamurhaajasta, jonka eläkepäivät lähestyvät yksi ruumis kerrallaan.